

СЕДАМ ВО ЕДИН ОД ЦЕНТРИТЕ НА ПАРИЗ

1.

Сам во еден од центрите на Париз
седам во едно мирно бистро спроти Операта.
Седам прикован во масега со филан пред мене
и не забелекувам колку долги седам неподвижен
и како полена се спизта срамезливата париска вечер.
Околу мене нагорат млади Негарци и Виетнамци,
млади Кинесци и Јапонци и уште кој зине кој млад ми свет
од Црна Африка и Далечниот Исток.

Странец, а не сум странец меѓу тие млади луѓе од светот, ~~и~~
нако не разбираам ништо, јасен е и уазбирлив нивниот нагор.
Мислата ми одлетува во мојата Црна Африка
сред монте Сивари со очи сиполички на црна арматура
пред чија убавина се топам во црна јагленосама згура.
Од мислите ме сепнува благата октомбарска вечер
и ме понесува вителот на Париз што пред мене крмори
и со мајада светлина и ~~важ~~ бок ме запилскува и тече.

Париз тече под сите мостови на Сена,
тече под сите мостови на светот.
И во тој тек го слушам како црвена поплава и буна
неистовнатниот глас на Париската комуна.
Тој глас го запилена Сибир од Бајкалското езеро
се прошири преку дунавската низија,
тој глас се проширува преку земјите на нагрезот на Сонцето
до Николо-Коба и реките Гамбија
и уште подалеку на југ и уште подалеку на запад,
тој глас се проширува како своевидна светлосна низија.

Тој глас на црвената Париска комуна
допре и до мојот град, допре до мојата татковина
и се разнесри со народниот гнев како негова верна душа
во првата балканска Крушевска република.

2.

Седам во еден од центрите на Париз,
во едно мирно бистро спроти операта.

Скоду мене нагорот млади Нагарки и Блетнамки,
млади Кинескини и Јанонки и кој знае сеуште кој млад свет
од целног свет натрупан како еден разновиден цвет.

А Париз пред мене тече ли тече. Тече под сите мостови на Сена
и тече под сите мостови на светот.

А тој тек го слушам во европски глас на поплава и буна
на протуку неостварената Светска комјуна.

Додека најади светлици и бок ме запилскуваат и зунат.

Скопје, октомври 1977 год.